

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 265.987 van 12 maart 2026
in de zaak A. 247.273/XII-10.033**

In zake: XXXX
wonende te *
*

tegen:

de POLITIEZONE 5401 WOKRA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Geelen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Recorstraat 700/0501
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 februari 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de hogere tuchtoverheid van 8 december 2025, waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 6 februari 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting op 11 februari 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Bij arrest nr. 265.848 van 27 februari 2026 werd het debat heropend.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en advocaat Koen Geelen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was eerste inspecteur van politie bij de lokalepolitiezone.

3.2. Op diverse tijdstippen in de loop van januari 2025 krijgt de gewone tuchtoverheid kennis van een aantal feiten.

3.3. Op 15 januari 2025 gelast de gewone tuchtoverheid een voorafgaand onderzoek.

3.4. Op 2 mei 2025 legt de voorafgaand onderzoeker haar verslag neer.

3.5. Op 3 mei 2025 beslist de gewone tuchtoverheid om de zaak aanhangig te maken bij de hogere tuchtoverheid.

3.6. Op 5 mei 2025 stelt de hogere tuchtoverheid het inleidend verslag op met daarin het voornemen om de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen. Dit inleidend verslag wordt op 7 mei 2025 bij aangetekende zending aan verzoeker aangeboden.

Verzoeker dient binnen de wettelijke termijn geen schriftelijk verweer in. Hij wordt op 10 juni 2025 door de hogere tuchtoverheid mondeling gehoord en legt bij die gelegenheid een schriftelijke nota neer.

3.7. Op 13 juni 2025 keurt de hogere tuchtoverheid het ontwerp van voorstel van zware tuchtstraf goed.

Op 13 juni 2025 vraagt de hogere tuchtoverheid aan de procureur des Konings om hierover advies te verlenen.

Op 2 juli 2025 verleent de procureur des Konings advies.

3.8. Op 3 juli 2025 stelt de hogere tuchtoverheid voor de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Tegen dat voorstel dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad.

3.9. Op 3 december 2025 adviseert de Tuchtraad:

“dat de feiten, zoals hoger omschreven onder randnummer 5.1, bewezen zijn en aan [verzoeker] dienen te worden toegerekend,
dat de feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art. 3 TWP,
dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege een gepaste straf is.”

3.10. Op 8 december 2025 beslist de hogere tuchtoverheid aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker heeft op 10 januari 2026 een nota met opmerkingen, een nieuwe inventaris en een aanvullend stuk ingediend.

5. De toepasselijke procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid voor verzoeker om een nota in te dienen. In zoverre deze nota de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting wordt ze niet als processtuk, maar als loutere inlichting in aanmerking genomen. In zoverre verzoeker in zijn mondelinge opmerkingen ter terechtzitting of in de nota die er derhalve de schriftelijke neerslag van vormt, nieuwe argumenten ter adstructie van zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ontwikkelt, waarvan hij niet aantoont dat hij die niet in zijn verzoekschrift kon ontwikkelen, zijn zij niet-ontvankelijk en worden ze uit het debat geweerd.

De toepasselijke procedureregeling voorziet evenmin in de mogelijkheid om een nieuwe versie van de inventaris of nieuwe stukken in te dienen. Verzoeker zet overigens niet uiteen hoe de nieuwe inventaris – waarvan de Raad van State vaststelt dat niet alle erin vermelde stukken daadwerkelijk zijn ingediend – zich verhoudt tot de oorspronkelijke, bij het verzoekschrift gevoegde inventaris. De nieuwe inventaris wordt uit het debat geweerd. Wat de nieuw ingediende stukken betreft, stelt de Raad van State vast dat verzoeker niet uiteenzet waarom hij deze niet eerder kon indienen. Ook deze nieuwe stukken worden uit het debat geweerd.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst

dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

7. Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat het ontslag van ambtswege onmiddellijke en onomkeerbare gevolgen heeft, met name inkomensverlies, reputatieschade en verlies van loopbaanperspectief. Voorts verwijst verzoeker naar de aangevoerde ernstige middelen en de onmiddellijke gevolgen van de bestreden beslissing.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit

van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure een verzoekende partij niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan zou zijn, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

9. Bij de concrete uitwerking van de uiterst dringende noodzakelijkheid moet een verzoekende partij er zich voor hoeden dat begrip niet op een algemene wijze te omschrijven. Algemene beschouwingen die niet worden ondersteund door concrete elementen kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het

bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid mag zich niet beperken tot een theoretische uiteenzetting, doch vereist het aanreiken van concrete, specifiek op de verzoekende partij betrekking hebbende en verifieerbare gegevens dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring of gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige, onherroepelijke schadelijke gevolgen, wat, zoals hierna zal blijken, de verzoeker te dezen nalaat te doen.

10. De toepassing van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan bovendien alleen worden aanvaard indien ook de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Dit impliceert dat de verzoekende partij met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat, wie meent in een geval te verkeren waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing moet worden bevolen, dienovereenkomstig moet handelen. Een verzoekende partij die zonder afdoende reden talmt met het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geeft er blijk van die uiterst dringende noodzakelijkheid zelf niet ernstig te nemen.

12. Te dezen stelt de Raad van State vast dat de bestreden beslissing dateert van 8 december 2025. Verzoeker voert aan dat hij de bestreden beslissing op 9 december 2025 heeft ontvangen, wat wordt bevestigd door het administratief dossier. Vervolgens wacht hij tot 6 februari 2026 om een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, waarmee hij bijna de volledige beroepstermijn uitput. Dit tijdsinterval van 59 dagen spreekt de uiterst dringende noodzakelijkheid tegen. Het laat zich des te minder verantwoorden in het licht van het concrete nadeel dat verzoeker laat gelden, zoals het onmiddellijke inkomensverlies.

13. Voorst stelt de Raad van State vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verklaart waarom hij bijna de volledige beroepstermijn heeft afgewacht om zijn vordering in te dienen. Verzoeker voert derhalve geen enkele verantwoording aan voor zijn gebrek aan diligentie.

14. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

VII. Conclusie

15. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twaalf maart tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Ilse Anné,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Ann Coolsaet